

Od „tankového roku“ 1968 přes optimistický rok 1989 k nynějšímu „tankovému“ březnu 2022.

Hlavní
sponzoři
Silikátové
společnosti
České
republiky
z.s.

Když jsem v roce 1989 ve svých 21 letech měl to štěstí a zažil pád totalitního režimu, neuměl jsem si představit, že mě a současně nás všechny čeká takový březen 2022, jaký nyní prožíváme.

Ruské okupační tanky v roce 1968 (rok mého narození) nám sice daly definitivně na srozuměnou, že tzv. SSSR (rusky CCCP) se z cesty bývalých osvoboditelů dal na cestu těch nejhorších válečných zločinců, ale že se jeho tanky dají v roce 2022 opět do pohybu a napadnou svobodně se vyvíjející Ukrajinu, mě nenapadlo ani v tom nejhorším snu.

Nejsme sice zdánlivě na frontové linii, ale díky „moderním vojenským technologiím“ jde opravdu jenom o zdání. Proto mě překvapuje, jak moc si to někteří lidé neuvědomují. Opět se zdá, že se opakuje fenomén „Mnichova“, „roku 1968“, apod. Někteří lidé asi stále věří, že když nebudeme „diktátora provokovat“ a necháme jej, aby svoje mocenské choutky uplatnil na někom, kdo má tu historickou smůlu a nachází se mezi námi a ním, budeme ušetřeni. Jak naivní, od Mnichova 1938 do začátku války v Evropě zbýval necelý rok. Západní demokracie si tehdy koupili rok „mírového života“ a jejich smířčí obětí šílenému diktátorovi jsme byli my.

Pokud tedy nemáme učinit stejnou „historickou chybu“, konejme podle jiného vzoru. Braňme Ukrajinu, jako by to byla naše země! Není žádné my a oni. Jsme jenom my, Evropané. Každého z nás poslala příroda do světa s nějakou „základní

výbavou“, kterou můžeme efektivně pomoci. Použijme ji tedy tím nejlepším způsobem, kterým umíme a třeba to dopadne jinak než v předchozí dějinné etapě. Všechno je lepší, než se třást před „šíleným diktátorem“.

Silikátová společnost je členem ECerS (Evropská keramická společnost). Nepatříme tedy mezi nejznámější a největší mezinárodní organizace, ale vyjádřit nesouhlas s válečným tažením moderního spasitele „národa R“ je lidskou nutností. Nikdo neví, co bude dál, ale jisté je, že kdo se nebrání, špatně dopadne. To je jediná jistota, kterou máme historicky odzkoušenou.

Závěrem mi dovoluňte popřát našim ukrajinským přátelům všechno možné štěstí a nám všem neopakování špatného historického vzoru, který by nás posunul v dějinách zpět s nepředvídatelnými důsledky. Jako příslib „lepších časů“ nám dovoluňte i v této historicky dozajista zlomové době předložit další vydání našeho občasníku Silikát. Všem kolegům a dalším příznivcům a korespondentům, kteří k jeho vydání přispěli, patří pochopitelně velké díky.

Předseda SiS ČR

Dr. Ing. Michal Příbyl

PRŮMYŠLOVÝ
KERAMIK

Promat

PC
Refractories

PRETILAY®

14. ročník odborného semináře Kvalita cementu

Výzkumný ústav stavebních hmot, a.s. Brno (VUSTAH) pořádá již od roku 2007 každoroční odborné setkání pracovníků řízení kvality, technologů a vedoucích laboratoří českých a slovenských cementáren a vybraných hostů s názvem Kvalita cementu.

Ve dnech 13. – 14. října 2021 se v prostorách hotelu Premium ve Znojmě konal již 14. ročník tohoto odborného semináře. Pravidelný roční sled byl přerušen epidemií Covid 19 a předchozí ročník se konal v dubnu 2019.

Letošní akce se zúčastnilo celkem 14 pracovníků českých a slovenských cementáren (Českomoravský cement, a.s., Cement Hranice, a.s., CEMEX Cement, s.r.o., Považská Cementárna a.s. Ladce, CEMMAC a.s. a Danucem Slovensko, a.s. (bývalé CRH (Slovensko) a. s.), po 2 zástupcích firem IKN Czech s.r.o., FLSmidth spol. s r.o. a Pragolab s.r.o., po 1 zástupci firem Malvern Panalytical B.V., HERDING spol. s r.o., ATEST Sp. z o.o., RMT s.r.o., TaZÚS s.p. a Dalibor Všianský, dále 1 pracovník Slovenské akademie věd v Bratislavě, 3 zástupci VUT v Brně a 5 pracovníků VUSTAH.

Odbornými garanty semináře jsou Prof. Dr. Ing. Martin Palou z SAV a RNDr. Theodor Staněk, Ph.D. z VUSTAH. Organizačním zástupcem cementáren a moderátorem je Ing. Jiří Lerch z ČMC závodu Mokrá.

Vlastnímu semináři předcházela 13. 10. odpolední workshop zástupců cementáren, VUSTAH a SAV o aktuálních tématech v cementářském oboru. Večer proběhla pro všechny účastníky tradiční degustace vín s bohatým rautem.

Témata workshopu 2021 byly následující:

- Jak na CO₂ při výrobě cementu? - cíle do roku 2030, kam kráčí Evropa

- Biomasa, možnosti, technologie
- Problematika nedostatku strusky (SCM's – Supplementary Cementitious Materials)
- Vzorkování a kvalita TAPů, změny české legislativy
- Možnosti ovlivnění granulometrie slínku provozem pece a přípravou surovinové moučky
- Nové instrumentální metody pro stanovení vlastností vstupních surovin, slínků a cementů

Druhý den probíhal seminář, kdy na úvod tradičně došlo k představení účastníků a následně proběhly prezentace odborných příspěvků a diskuze k nim:

- J. Chromý (Atest Sp. z o.o.): Výroba cementu – kontrola výroby a kvality pomocí laserové difrakce
- K. Dvořák (VUT v Brně): Metoda zkoušení expanze cementu ve velmi ranných fázích hydratace
- R. Žák (FLSmidth spol. s r.o.): Zkušenosti s provozem XRF analyzátorů
- J. Smejkal (Malvern Panalytical B.V.): WD XRF a měření rtuti, vývoj průmyslových difraktometrů, od Cubixu po Aeris
- Kolouchová, L. Krajcarová (Pragolab s.r.o.): Využití termické analýzy a XRF-XRD při analýze cementů
- M. Krsek (FLSmidth spol. s r.o.): Re-design automatické přijímací stanice potrubní pošty s přesahem na automatické vzorkování slínku
- J. Souček (IKN Czech s.r.o.): Skeptická (pseudo)ekologie řečí čísel

K semináři byl vydán sborník s nákladem 50 výtisků, který měl 71 stran s 10 příspěvky, kterému bylo přiděleno číslo ISBN 978-80-87397-35-0.

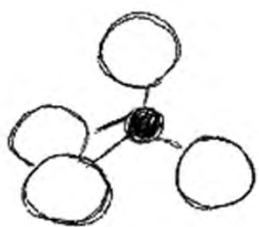
Tradičním zpestřením byla soutěž vyhlášená pracovníkem Považské cementárny Ladce o 100 €, kterou opět nikdo vzhledem k obtížnosti nevyhrál.

Účastníci semináře znovu vysoce hodnotili průběh a obsah akce a potvrdili prospěšnost jeho konání. Příští 15. ročník semináře se plánuje na 13. – 14. 6. 2022 v hotelu Galant Mikulov a v delších letech už bychom ho chtěli opět vrátit do tradičního dubnového termínu.

Theodor Staněk

Účastníci Workshopu o aktuálních tématech v cementářském oboru 2021

Osobnost: prof. Ing. Jozef Vlček, Ph.D.

Jozef Vlček, v současné době vedoucí katedry tepelné techniky na Fakultě materiálově – technologické, VŠB-TU Ostrava. Specializace keramické materiály, geopolymery a spalování paliv.

Jak bys zhodnotil rok 2021 a 2020 z pohledu pedagoga a vědce?

Těžký. A to ještě není konec tohoto roku, a jak se říká, nechvalme den před večerem. Na událostech spojených s koronavirem není co chválit. Žel uplynulá doba nastavila podmínky práce zcela jiné a nové. Neviděli jsme ve škole studenty, veškerá komunikace probíhala pouze přes počítač a ani zkoušet naživo nešlo. Stali jsme se sluhami internetu. Nadšený z toho samozřejmě nejsem. Pokud se podívám na vědeckou práci, tak ta je rovněž dost touto situací postížena, protože zase opět chybí kontakt s vědeckou obcí, nebyly žádné konference. Ani návštěvy ve firmách a naopak. Určitě nás to na druhé straně také něco naučilo a poučilo. Nelze říct, že všechno bylo jenom špatné, protože na druhou stranu jsme získali více času. A pokud umí člověk čas efektivně využívat a umí pracovat s nástroji elektronické komunikace, tak zjistil, že možná zvládne více práce, než tomu bylo v minulosti.

Na katedře působíš na různých pozicích přes 20 let, v čem vidíš její největší změny.

Když se díváš do zrcadla každý den tak si připadáš, že jsi pořád stejný. Když se však podívám na fotku, která byla pořízena před 20 lety, tak zjistím, že to tak vlastně stejné není. A tím, že je člověk na katedře každý den tak ty změny úplně nevím. Určitě jsme ztratili řadu záchytných bodů, které si katedra pěstovala od svého vzniku, a to především ve vědecké činnosti. Základ pomyslené pyramidy naší práce tvořil v minulosti metalurgický průmysl, pro který katedra dělala spoustu práce, a hodně se toho točilo kolem hutí. Trendy se však mění, stejně i v průmyslu. Dnes se jako katedra nemůžeme upínat na jedno odvětví. Stále musíme hledat něco nového. Když tak nad tím přemýšlím, tak už nenajdeme jedno odvětví, na které se „pověsíme“ a budeme z toho profitovat 20, 30, nebo více let, protože doba je charakteristická svou dynamikou.

Osobně si myslím, že ta budoucnost bude v té neustále změně. Bude potřeba přizpůsobit se trendům, ale na druhou stranu umět být i v popředí. Nejlépe je ty trendy udávat. Ta změna spočívá a bude spočívat v hledání nových výzev.

V roce 2021 ses stal profesorem, jaká to byla cesta a co plánuješ dál?

Ano byla to cesta. To nebyl cíl. (smích). Myslím, že pořád na té cestě kráčím dál. Takové ambice jsem určitě neměl, když jsi, vzpomenu na své studijní léta. Rozhodně když jsem šel na studia neměl jsem v plánu být profesorem. Chtěl jsem dokončit školu a najít uplatnění v tom co jsem vystudoval. Okolnosti se pro mě vyvinuly tak, že jsem našel uplatnění v akademické sféře. A měl jsem štěstí, k úspěchu mi také pomohla souhra různých životních náhod. Na té cestě jsem potkal lidi, kteří mi pomohli a motivovali mě. Rozhodně jsem se však nesnažil skrýt, být někde za bukem, snažil jsem se na sobě pracovat a nebát se práce, to se mi vyplatilo. A myslím, že budu rád, když ta cesta bude dále pokračovat, takže nevímám to jako konečný cíl. Jak jsem šel doteď, tak zkrátka půjdu dál.

Cítíš se více specialistou na teplo nebo keramiku?

Na jedné přednášce byl profesor - fyzikální chemik, a ten říkal: “Když se mě chemik ptá, co dělám, tak řeknu, že fyziku a když se mě zeptá fyzik, tak odpovím, že chemii. Horší je, když se mne zeptá na mou práci ptá fyzikální chemik“. Tak odpovídám i já ve stejném duchu. Ale teď vážně. Já se asi cítím být více keramikem. Tento obor jsem vystudoval, věnoval mu více času, a intenzivněji v tomto směru jsem pracoval. Teď možná osobně cítím, že oblast tepla, keramiku více předchází. Trochu pociťuji, že v oblasti tepelné techniky se mám ještě co učit, a proto je to pro mě i osobní výzva, jak se nadále snažit a pokračovat v osobním rozvoji.

Katedra tepelné techniky na VŠB-TU Ostrava má zvučné jméno letos slaví 60 let, jaké roky má před sebou a co se povedlo a co se nepovedlo?

60 let tolik nemám ani já, (smích), takže nemůžu úplně zhodnotit celý ten katedrální průřez, respektive celou historii, protože jsem u všeho nebyl. Ve škole, jako učitel, jsem přibližně 20 let. Pravda je určitě taková, že katedře se povedla spousta věcí, protože už to, že slavíme 60 let není málo. To už je téměř jeden lidský život. Je to úspěch a zásluha mnoha lidí. Určitě přišli během té doby nějaké dílčí neúspěchy, to je neoddiskutovatelné. Například i teď, když se setkáváme se stále nízkým počtem studentů. Když se však podívám zpětně do ročenek katedry, tak byla období, kdy těch studentů bylo taky málo, ale chci věřit, že se karta opět obrátí. Snad se vynaložené úsilí vyplatí a ti studenti se zase vrátí. Vysoká škola bez studentů není nic. Co má katedra před sebou tak to je otázka...Věřím, že všechny příští výzvy ustojíme. Doba se

mění na globální úrovni a promítne se do všeho kolem nás. Věřím však, že pokud udržíme obor – zaměřen na energetiku, tak máme budoucnost a věřím tomu, že katedra bude žít dalších 60 let.

Jak hodnotíš přenositelnost vědeckých výsledků do praxe, konkrétně na katedře a i všeobecně.

Zde asi školství ztrácí. Škola v minulosti byla hodně navázána na průmysl a mnoho pedagogů v té době přišlo učit na školu z průmyslu. Tyto osobnosti sice neměli pedagogické vzdělání, ale byli to odborníci, technici a hlavně praktici. Zažil jsem tu generaci profesorů před 25 lety, tehdy byli ve věku 60, 70 let a značnou část života prožili v průmyslu a pak ještě stihli předat škole své cenné zkušenosti. Osobně si myslím, že tak by to mělo fungovat. Jak se říká: 20 let by se měl člověk učit, 20 let to dělat a pak 20 let to někoho učit. Žel tento trend se opouští. Ne že by to chtěla jen naše univerzita, ale nutí nás okolnosti kolem. Hodnocené jsou spíše teoretické výsledky. Což je určitě nezbytné pro vědecký pokrok, věnovat se teorii. Však se také říká, že nejpraktičtější věc je dobrý teoretický základ. Ale pokud vychováváme inženýry, kteří se mají uplatnit v praxi a stát nám za to platí, tak bychom měli držet větší kontakt s průmyslovým segmentem a nevzdávat se toho. Vidím to i na katedře, kde v minulosti se opravdu hodně spolupracovalo s praxí. Mnoho odborných úkolů se realizovalo přímo v podnicích a mnoho výsledků našlo uplatnění v průmyslu. Nyní je hlavním cílem vysokého školství psát hodně článků. Osobně si myslím, že musíme vybalancovat rovnováhu mezi tím vším. I základní výzkum musí mít potenciál následného využití. Ideální stav je mít chytré studenty, kteří skončí ve firmách, s kterými se pak navazuje další spolupráce.

Co je pro tebe klíčem dobré a dlouhodobé spolupráce firmy a vědecké instituce.

Mít dobrý čich na to co od spolupráce očekávají partneři a snad já ho mám. Pracovní zkušenosti z předchozích zaměstnání, mimo školu, mi dala určitý nadhled. Jedna věc je najít partnera pro spolupráci a další krok je umění dlouhodobě tuto spolupráci rozvíjet. Je potřebné být schopni nabídnout kompletní služby. Neomezovat se pouze na svou úzkou specializaci. Proto si velice vážím spolupráce napříč katedrami, anebo lépe napříč univerzitou. Nám se toto daří realizovat i díky projektům, které nyní řešíme. Zde se spojuje právě více odborností. Je potřebné spolu vycházet a spolupracovat. Musíme se na to dívat, že se pohybujeme v multidisciplinárním prostoru a nikdo není odborník na všechno. Je potřebné neustále naslouchat potřebám firem. Nesmíme opomíjet žádné formy vzájemného kontaktu. Například exkurze, stáže, pak přijdou i společné projekty. Je potřebné chodit s otevřenýma očima, pak se získané poznatky spojí v hlavně a následně je možno navrhnout řešení.

Kolik času ti zabere spolupráce s firmami, kolik času tomu musíš věnovat?

To je střelení, kdybych řekl číslo. Pracovní zátěž přichází ve vlnách. Teď je právě volnější období. Práce na realizovaných projektech běží a nejsem na to samozřejmě sám. Pracujeme společně, a pokud víme, co je potřebné dělat, tak eliminujeme stres. Momentálně je situace s covidem trochu příznivější, tak musíme využít čas na splnění těch částí úkolů, kdy potřebné se více setkávat a cestovat. Abych se vrátil k otázce. Řešíme projekty, ve kterých je vždy zapojen i průmyslový partner. Tak s firmami jsem dennodenně v kontaktu, buď emailem, nebo telefonicky. Považoval bych to za každodenní rutinu.

Trochu filozofická otázka. Proč čas na univerzitě plyne jinak?

Je to relativní. Asi je pravda, čím je člověk starší, tak tím mu rychleji čas plyne. Hodiny ale všem měří čas stejně a všude má hodina 60 minut. Proto nemám pocit, že by čas na škole měl, plynout jinak než někde jinde. Ale je pravda, že život na univerzitě pomalu ztrácí svou jinakost. Akademické svobody jsou trochu upozaďované, musíme neustále řešit termínované úkoly. Schopnost kdy být právě kreativní se už tak dobře ale plánovat nedá. Harmonogram se podřizuje plánu, který prostě musí být dodržen. A čas plyne.

S jakou osobností by se chtěl setkat a proč?

Nad tím moc v životě neuvažuji. Ale na chvíli bych se chtěl podívat do renesance. Chtěl bych zažít ten okamžik, když došlo k lidskému obrození, kdy se „rozsvítilo“ lidem v hlavách a začaly se dít velké věci. Chtěl bych mít příležitost se potkat s lidmi té doby, kteří byli nositeli pokroku a nového, vidět je a nechat se inspirovat tím co bylo motorem jejich snažení. V této době dokázali neuvěřitelné věci. Z pohledu dnešního člověka nemožné a navíc za jakých tehdejších podmínek.

Co jsou tvoje starosti a radosti života?

Starosti rodina, radosti rodina.

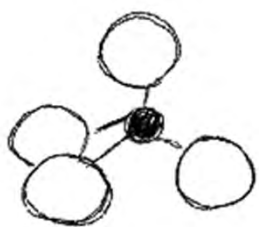
Tvoje životní motto?

Nemám moto.

Co by si popřál katedře

Dalších 60 let. Aby všichni na katedře byli zdraví, aby chodili do práce rádi. A aby se všem dařilo.

Hanka Ovčáčiková

Vzpomínka na doc. Ing. Jaroslava Kutzendörfera, CSc.

10. ledna 2022 by se náš vážený kolega, pan docent Kutzendörfer, dožil 83 let. Bohužel zasáhl osud a jak již mnozí víte, s jeho výraznou a barvitou osobností jsme se museli rozloučit předčasně, již v srpnu loňského roku.

Vyjmenovat všechny odborné mety, kterých dosáhl by bylo úkolem přímo a doslova nelehkým, zejména z toho důvodu, že pan docent svoji odbornou aktivitu neúnavně vyvíjel do poslední chvíle. Ještě během léta mě upomínal ohledně připravované publikace *Žárovzdorné*

materiály X., které byl hlavním editorem, a tudíž hybnou silou. Někteří lidé jsou zkrátka zosobněním svého oboru a mezi ně náš drahý pan kolega rozhodně patřil.

Výsledky jeho pracovního působení jsou úctyhodné a určitě se svými články, přednáškami a ostatní akademickou činností nesmazatelně zapsal do silikátnické síně slávy. Nicméně, dovolte mi místo dlouhého výčtu jeho nesporných odborných i pedagogických úspěchů na tomto místě sdílet několik milých vzpomínek, které mám s osobností pana docenta nerozlučně spojeny.

Osobně jsem jej poznal v roce 1991, kdy jsem se rozhodl pro doktorandské studium pod jeho vedením a od té doby mě vždy intenzivně motivoval nejen k vlastní odborné práci, ale i k získání určitého životního nahlédnu s osobitým filozofickým podtextem. Musím přiznat, že jsem si tento filozofující přístup velmi oblíbil a dodnes svými glosami příležitostně „obtěžuji“ svoje okolí. Když při této smutné příležitosti listuji ve své paměti, tak mi jako první vytane na mysl citát, který pan docent pronesl na jednom historickém místě poblíž italského města Riccione, kde jsme se

účastnili konference ECerS 1995. Příslušný citát, který z jeho úst zazněl v latině, Vám bohužel v originále nejsem při své neznalosti tohoto klasického jazyka schopen zopakovat. Nicméně, tehdy mi jej pan docent přeložil následovně: „Tak člověče, teď se tu postav čelem a ukaž co umíš!“. A přiznám se, že se tohoto citátu snažím držet a „něco“ ukázat. Výsledky tohoto snažení nechám ohodnotit jiné, ale musím konstatovat, že málokterou životní moudrost si připomenu tak často jako právě výše uvedenou.

Pane docente, děkuji Vám nejen za významné a dlouholeté odborné působení, kterému jste věnoval tolik Vašeho času i úsilí, ale rovněž za vysoce „lidský přínos“, kterým jste obohatil nás někdejší i současné studenty, svoje kolegy, spolupracovníky i ostatní odborné partnery, se kterými jste se setkal, byť jen krátce během své úspěšné a dlouholeté kariéry v našem nesmírně zajímavém a barvitém oboru Silikátů.

Budeme na Vás rádi vzpomínat!

Čest Vaší památce.

Michal Příbyl

Doc. Ing. Jaroslav Kutzendörfer, CSc.

Narozen 10. ledna 1939 v Chocenickém Újezdě u Plzně. V roce 1961 absolvoval VŠCHT v Praze obor technologie silikátů na fakultě anorganické chemie. Od téhož roku se stal asistentem a od roku 1964 pak odborným asistentem na Katedře technologie silikátů. V roce 1967 obhájil kandidátskou práci v tomtéž oboru. V letech 1969-1970 byl na 10měsíčním studijním pobytu na Institutu für Gesteinshüttenkunde TU Aachen SRN. V roce 1990 se habilitoval a byl jmenován docentem pro obor technologie silikátů. Od roku 1991 byl zaměstnán na Ústavu skla a keramiky VŠCHT Praha, kde přednášel předmět Technologie a použití žárovzdorných materiálů, předmět

Koroze a aplikace žárovzdorných materiálů a také Kompozitní keramické materiály. V roce 1986 byl jmenován soudním znalcem v oboru keramiky a za svou kariéru vypracoval nejméně 30 soudních posudků.

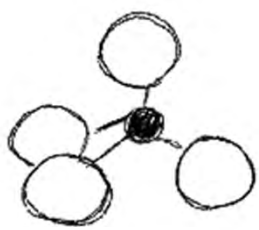
Je autorem nebo spoluautorem přes 200 původních odborných článků, 25 odborných referátů, 10 skript pro řádnou výuku a postgraduální kurzy, 4 odborných knih a brožur, 3 odborných slovníků, 25 vynálezů a autorských osvědčení a 125 odborných přednášek a posterů. K těm nejvýznamnějším patří odborné knihy *Kutzendörfer, Máša: Žárovzdorné tepelně izolační materiály* z roku 1991 a *Hanykř, Kutzendörfer: Technologie keramiky* z roku 2008. V letech 2006-2022 vyšel soubor knih *Žárovzdorné materiály* v 10 dílech. Jaroslav Kutzendörfer se podílel na dílech 1, 5, 6, 7, 9 a 10 a je jedním z hlavních editorů a tvůrců tohoto souboru. Od roku 1979 do 1988 byl vědeckým tajemníkem OS žárovzdorné materiály a mezi lety 1988 až 2009 byl i jejím předsedou. V roce

1990 se stal členem předsednictva Silikátové společnosti. V roce 1994 byl zvolen předsedou Silikátové společnosti a tuto funkci zastával až roku 2009. V letech 1994-2009 byl členem koncilu Evropské keramické společnosti za ČR. Členem předsednictva Silikátové společnosti byl až do posledních dnů svého života.

Vášnivý filatelista a „guru“ českých žáromateriálů byl díky svým zkušenostem a vědomostem velmi nápomocný až do posledních dnů svého života. I ve vysokém věku byl stále nepostradatelnou součástí několika výzkumných univerzitních projektů a přes fyzické problémy, kterých se objevovalo stále více, spolupracoval s Ústavem skla a keramiky VŠCHT na denní bázi, často pouze telefonicky, ale nikdy neodmítnul komukoliv odborně poradit. Docent Jaroslav Kutzendörfer nás opustil dne 19. srpna 2021 v nedožitých 82 letech.

Čest jeho památce. Nikdy nezapomeneme.

Jiří Hamáček

Fakulta chemická VUT v Brně oslavila 110. výročí založení

K příležitosti 110. výročí založení chemického odboru na brněnské technice uspořádala Fakulta chemická VUT v Brně 14. 10. 2021 v klubu Sono v Brně akademickou slavnost. Součástí programu bylo předávání medailí a křest nové publikace **Příběh brněnské technické chemie**. Celý večer doprovázela živá hudba ve stylu první republiky a jako třešničku na dort si doktorandky fakulty připravily zábavný chemický kvíz o výhry. Děkuje všem pozvaným za účast, byl to krásný večer!

Na začátku slavnostního večera přiblížil děkan fakulty prof. Martin Weiter historii založení chemického odboru na České vysoké škole technické a seznámil přítomné i se zakládajícími osobnostmi, které byly celý večer na podiu taktéž přítomny, i když v dvourozměrné podobě.

Slovy autora pokřtěné publikace: „Fakulta chemická VUT představovala od svého vzniku v listopadu 1911 progresivní instituci českého a středoevropského chemického bádání. Už krátce po vzniku Československa vytvořili profesori tehdejšího chemického odboru brněnské české techniky pracoviště, které výrazně spolupracovalo s průmyslem. Na tomto trendu se podílely i čtyři specializované výzkumné ústavy: Výzkumná stanice pro průmysl tukový, Výzkumný ústav pro průmysl koželužský, Výzkumný ústav československého průmyslu cukrovarnického a Státní výzkumný ústav silikátový.“

Mezi zakladatele chemické fakulty patřil i nestor chemie a technologie silikátů prof. Ing. Dr. techn. Otakar Kallauner, DrSc., dr. h. c. Prof. Kallauner v letech 1918/19, 1929/30 a 1937/38 zastával funkci děkana fakulty, kdy na začátku vystřídal prof. Karla Engliša, který se později stal prvním ministrem financí. Po létech rozvoje zejména v období první republiky byla v roce 1951 fakulta spolu s celou univerzitou zrušena. Prof. Kallaunerovi s kolektivem se podařilo přenést obor silikátů na tehdejší nově založenou Vysokou školu stavitelskou (dnešní Fakultu stavební), kde založili studijní obor Technologie stavebních hmot a dílců. Fakultu chemickou se podařilo obnovit až v roce 1992 s nemalým přispěním prof. Ing. Jiřího Brandštetra, DrSc., který se zasloužil také o znovu-nastartování oboru silikátů na fakultě.

Otakar Kallauner (1886-1972)

Profesor technologie silikátů a anorganického velkopřůmyslu. Respektovaný odborník ve výzkumu stavebních hmot. S architektem Kepkou intenzivně spolupracoval na výstavbě chemického pavilonu na dnešní Žižkově ulici (1914-1919). V chemickém odboru působil od roku 1914 až do jeho zrušení v roce 1951. Roku 1939 několik týdnů vězněn nacisty na Špilberku.

Historii fakulty stručně vystihuje úryvek z knihy Příběh brněnské technické chemie: Historie a současnost

chemického vzdělávání na VUT autora Mgr. Miroslava Jeřábka, Ph.D. (knihu je možné koupit v nakladatelství VUTIUM):

„Fakulta chemická VUT představuje od svého vzniku v listopadu 1911 progresivní instituci českého a středoevropského chemického bádání. Při podrobnějším výzkumu její historie si přitom nelze ne všimnout skutečnosti, že její cesta v dramatickém dvacátém století nebyla jednoduchou procházkou v prostředí evropské vědy a univerzitní výuky.

Už samotný vznik původně chemického odboru brněnské České vysoké školy technické (tehdy ještě s císařským přídomkem) byl vyvzdorován proti poněkud ležérnímu přístupu vídeňského ministerstva školství. Jeho prvním profesorem — Bohumilu Kužmovi, Jiřímu Baborovskému, Janu Novákovi a Otakaru Kallaunerovi — se energickým jednáním a systematickou prací podařilo vytvořit funkční odbor už v průběhu dvou let, od doby před počátkem studijního roku 1912/1913 do konce akademického roku 1913/1914.

V červenci 1914 ale vypukla světová válka, která výrazně narušila nadějný vývoj celé evropské společnosti. Již od jara 1914 byl také na dnešní Žižkově ulici — především zásluhou českého ministra veřejných prací ing. Otakara Trnky — budován rozsáhlý chemický pavilon (navrhovaný pro technologické ústavy), který se v průběhu války podařilo záměrně pomalou výstavbou uchránit před zabráním a potenciálním poničením rakousko-uherskou armádou.

Ke středoevropsky význačným vědcům této doby, kteří se účastnili mezinárodních konferencí a výsledky své práce zveřejňovali v evropských odborných časopisech, patřili zvláště profesori Jiří Baborovský, Otakar Kallauner, Rudolf Vondráček, Vítězslav Veselý, František Ducháček a Václav Kubelka. V tomto období také brněnský český chemický odbor převyšoval své kolegy na brněnské německé technice, a proto s ním spolupracovaly i německé průmyslové podniky z Moravy a severních Čech.

Zřetelným trendem koncepce studia se stala spolupráce s průmyslovými podniky. Tyto tendence je možné pozorovat už v letech první světové války, kdy odbor navázal spojení s uznávaným expertem ing. Eduardem Vieweghem, ředitelem cukrovaru v Němčicích nad Hanou, a odborníky z pivovaru a sladovny Moravia v Brně, kteří patřili k vyučujícím a zkoušejícím u druhých státních zkoušek. Honorovaný docent techniky Viewegh přitom až do svého úmrtí v roce 1931 zajišťoval i rozsáhlou praxi studentů v německém cukrovaru.

Zástupci průmyslu (často ředitelé a vedoucí pracovníci chemických továren, cukrovarů, pivovarů, plynáren a různých specializovaných firem) tak od sklonku Rakouska-Uherska až po násilné uzavření českých vysokých škol nacisty patřili k externím vyučujícím a k předním členům zkušebních komisí u druhé (závěrečné) státní zkoušky.

S československými průmyslovými podniky byli v úzkém spojení někteří profesori chemického odboru, jejichž přínos v tomto směru ještě není náležitě zhodnocen. Zvláště se jedná o profesory Otakara Kallaunera, Václava Kubelku, Vítězslava Veselého a Františka Ducháčka, kteří vedli uvedené výzkumné ústavy. Ty tvořily určitý most mezi akademickou výukou a průmyslovou praxí a pro obě tyto sféry představovaly velmi cenný přínos.

Po vzniku republiky zájem o studium chemického inženýrství vzrostl, počty přijatých posluchačů se — v souvislostech společenského a ekonomického vývoje — pohybovaly mezi stem až třemi sty, přičemž lze pozorovat i postupný zájem mladých žen o studium technické chemie. Z hlediska jejich národnostního složení je pozoruhodná existence početné komunity ruských studentů-emigrantů ve dvacátých letech

minulého století. Svědectvím jejich studií je zachovaný reprezentativní sborník z poloviny této dekády.

Pracovníci chemického odboru se podíleli i na organizaci významnějších celostátních výstav, zvláště grandiózně koncipované Výstavě soudobé kultury v Československu 1928, která byla zaměřena i k představení činnosti pracovišť exaktních věd. Vyzdvihnout je možné i společenské angažmá profesorů chemie české techniky, kteří svými aktivitami oživovali pestré společenské dění prvnorepublikového Brna.

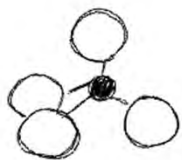
Činnost chemického odboru byla rozvrácena v době druhé světové války, okupanti ponechali v omezeném provozu pouze výzkumné ústavy profesorů Václava Kubelky a Jaroslava Dědka společně s pracovištěm diplomovaného sládky Vladimíra Žily. Řada asistentů a absolventů nalezla práci v baťovském koncernu ve Zlíně, kam v závěru války dojížděli přednášet i profesori Baborovský a Kubelka.

Za odbojovou činnost byli zatčeni a vězněni v koncentračních táborech naštěstí přežili profesor Vítězslav Veselý a pozdější profesor Milota Fanderlík. Pro působení v hlavních českých odbojových organizacích nacisté naopak popravili docenta Vladimíra Němce a někdejšího asistenta Josefa Hrubého.

V této práci se také — v hlavních tezí — zabýváme historií chemického odboru německé techniky, jejíž počátky spadají k založení Technického učiliště v roce 1849. Na první vysoké škole v Brně působili v letech 1873-1945 středoevropsky významní chemici profesori Josef Habermann, Karl Zulkowsky, Eduard Donath, Gustav Ulrich, Karl Frenzel, Albín Kurtenacker a Ernst Galle. Úroveň tohoto pracoviště začala postupně klesat po roce 1918, atmosféra na německé technice byla negativně ovlivněna nástupem nacistů k moci. Strukturu a činnost českého chemického odboru se podařilo v plné míře obnovit krátce po osvobození, avšak ve stalinistickém období počátku padesátých let byla brněnská technika zrušena. Její pracovníci našli uplatnění na nové Vysoké škole stavitelské a na jiných technických vysokých školách Československa. Tento stav zůstal zachován až do roku 1991, neboť při obnovení techniky s novým názvem Vysoké učení technické (VUT) v roce 1956 se s chemickou fakultou nepočítalo.

Fakulta chemická VUT tak byla obnovena až v roce 1992. Proti původnímu očekávání jí však nebyla vrácena budova někdejšího chemického pavilonu na Žižkově ulici. Její první pracovníci se za vedení děkana profesora Lubomíra Lapčíka proto museli spokojit s provizorními podmínkami budov na Veslařské ulici. Teprve v roce 1998 se fakulta přestěhovala do adekvátních prostor rekonstruovaného a rozšířeného areálu bývalého podniku Meopta v Brně-Medlánkách. Svědectvím jejího rozvoje se staly nově vybudované katedry a stovky přijatých studentů, jejichž počet gradoval v roce 2007. Tehdy jich technickou chemii studovalo tisíc dvě stě. Klíčovou událostí novodobé historie fakulty se stalo založení Centra materiálového výzkumu v roce 2010, které vytvořilo předpoklady k rozmachu výzkumné práce fakulty a její užší spolupráci s chemickým a farmaceutickým průmyslem nebo se společnostmi ze sféry konstrukčních materiálů. Vedení Fakulty chemické se vyrovnalo s nelehkou finanční situací českých univerzit po roce 2010. Její pracovníci dosahují výborných publikačních výsledků.“

František Šoukal

Vzpomínka na Ing. Františka Tomšů, CSc.

Před více než 40 lety mě na konferenci o žárovzdorných materiálech zaujala přednáška tehdy již odbornou veřejností známého významného odborníka z Výzkumného ústavu hutnícké keramiky (VÚHK) z Bratislavy inženýra Františka Tomšů CSc. Jeho přednáška tehdy rozebírala problematiku výroby žárovzdorných výrobků odolných proti teplotním šokům.

František měl velmi dobrosrdečnou povahu, výbornou znalost problematiky keramiky, a proto i velký okruh známých a přátel, a to nejen z tehdejšího Československa. Ale protože vedle svých odborných znalostí výborně mluvil anglicky, rusky i německy, byl uznávaným odborníkem i v zahraničí. Není proto divu, že na dalších konferencích vždy zaujal nějakou zajímavou přednáškou na téma stanovení tepelné vodivosti, výroby žárobetonů, nebo možností zlepšení jejich

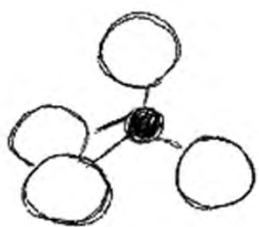
vlastností. Často cestoval a informace o odborném dění v zahraničí přinášel zpět a zveřejňoval prostřednictvím článků v odborných časopisech, kde často publikoval. Jeho publikační práce se ale nesoustřeďovala jen na odborné časopisy, ale vydal i řadu monografií, týkajících se problematiky žárovzdorných výrobků, surovin pro jejich výrobu a hodnocení jejich vlastností. Přeložil nebo vypracoval i řadu technických norem, z nichž některé platí dodnes.

Začátkem devadesátých let byl VÚHK v Bratislavě k velké škodě žárovzdorného průmyslu zrušen a Ing. Tomšů odešel do důchodu. Jak ale odpovídalo jeho povaze, dál pokračoval v práci pro Silikátovou společnost a při organizování konferencí, kde využíval svoje dlouholeté zkušenosti a velmi široký okruh místních i zahraničních kontaktů. Zároveň pokračoval i v publikační činnosti, ve tvorbě norem, ale pomáhal řešit i technologické problémy některým průmyslovým podnikům. Byl aktivní i v soukromém životě a až do svých osmdesátých narozenin pravidelně jezdil lyžovat do francouzských Alp. I potom ale téměř až do jeho devadesátin pracoval v Silikátové společnosti, kdy se již vzhledem k probíhající pandemii nemohl této činnosti aktivně věnovat. Byl jednou z nejvýraznějších osobností věnujících se problematice žárovzdorných výrobků.

19. prosince 2021 přecházel v Bratislavě po vyznačeném přechodu. Srazilo jej auto a na následky střetu v 91 letech zemřel...

Ing. Jaroslav Kotora

Krátké ohlédnutí za sjezdem Silikátové společnosti ČR, říjen 2021

Když jsme v roce 2020 připravovali pravidelný sjezd naší odborné společnosti, netušili jsme, co nás čeká. Nakonec nás virus bohužel předběhl a sjezd nebylo možno v plánovaném termínu (říjen 2020) uspořádat. Naštěstí jsme se během roku 2020, podobně jako i jiné organizace, svoji činnost postupně naučili organizovat „online“, což nepochybně přispělo k pokračování našeho spolkového života v nelehkých pandemických podmínkách. Probíhala takto zasedání předsednictva i názvoslovné komise. Díky této úspěšné adaptaci a udržení vzájemných kontaktů jsme tedy o možnosti uspořádání sjezdu v novém letošním termínu nepochybovali. Během roku 2021 a především pak v září jsme intenzivně komunikovali s našimi členy a výsledek se naštěstí dostavil. Vysoká účast delegátů (79,4 %) předčila naše očekávání.

Sjezd se z důvodu vyššího komfortu a s ohledem na platná hygienická opatření konal v Klubu lávka, kde mohli delegáti sedět v „banketním uspořádání“, tedy s patřičnými rozestupy mezi stoly apod. Nechci na tomto místě podrobně referovat o vlastním jednání programu. K tomu nakonec slouží oficiální sjezdové dokumenty, ale rád bych se zmínil o několika z mého pohledu výjimečných událostech. Úvodem bych rád zmínil jeden významný literární počín.

Světlo světa spatřil oficiální český překlad odborné publikace: „Příručka pro provádění žárostaveb“. O nevšedním významu připravované knihy od počátku svědčil vysoký zájem především z okruhu montážních a pekařských firem. V jednom klasickém filmu (Marečku, podejte mi pero) se sice praví, že i skladník ve šroubárně zvládne četbu publikace v cizojazyčném originále. Jak ale mnozí z nás ze své bohaté praxe vědí, mateřština, je zkrátka mateřština. Pevně tedy věříme, že uvedená publikace přispěje nejen ke zvýšení odbornosti při vlastní přípravě projektů žárovzdorných vyzdívek a vysokoteplotních izolací, ale následně i ke kvalitní realizaci příslušných žárotechnických prací. Velké díky patří v tomto směru našemu tajemníkovi Ing. Janu Luxovi, PhD., který obětavě nanosil dostatek poměrně těžkých publikací do sjezdového sálu, aby si je bylo možno přímo na sjezdu zakoupit nebo v případě zástupců sponzorů odnést sebou.

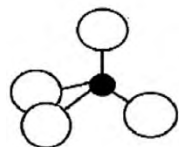
I v tomto roce neholdáme v publikační činnosti nijak polevit. V současné době připravujeme vydání jubilejního 10. dílu ze série praktických odborných knih, příručky Žárovzdorné materiály X., kterou se celá tato edice uzavře. Tímto vydáním chceme rovněž vzdát čest našemu nedávno zesnulému kolegovi a přednímu odborníkovi doc. Ing. Jaroslavu Kutzendörferovi,

CSc, který se od počátku o vydávání těchto publikací velkou měrou zasadil.

Závěrem bych rád zmínil ještě jednu významnou a na sjezdu patřičně prezentovanou mediální novinku, kterou nám připravil nadšený redakční kolektiv vedený Ing. Karlem Langem, CSc. Jde o start vydání odlehčeného a vysoce neformálního občasníku Silikát, který si klade za cíl nadále vylepšovat informovanost členů a odborné veřejnosti o dění a zejména novinkách v prostředí naší odborné společnosti. Nutno dodat, že start tohoto skvělého projektu by nebyl, kromě hlavního tahouna Ing. Langa, možný i bez dalších členů redakčního kolektivu Ing. Štíchy a Ing. Hanky Ovčáčkové, PhD. Ve třech se to určitě lépe táhne! Všem těmto kolegům a pochopitelně i dalším přispěvatelům a korespondentům patří velké díky.

Představení uvedeného mediálního počínu bylo dle mého názoru jedním z dalších inspirativních kroků do našeho dalšího spolkového života. V tom bych nám všem rád popřál co nejvíce zdaru a hlavně nadšení, které budeme nepochybně i nadále ve vrchovaté míře potřebovat.

Michal Přibyl

Silikátová společnost České republiky z.s.
Novotného lávka 5, 116 68, Praha 1, Česká republika
Tel: +420 777 542 687, www.silikaty.cz

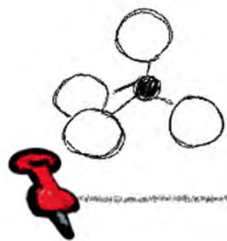

Výhody členství v Silikátové společnosti ČR

Hlavní výhodou je současné členství v ECerS, s nímž jsou spojeny následující benefity:

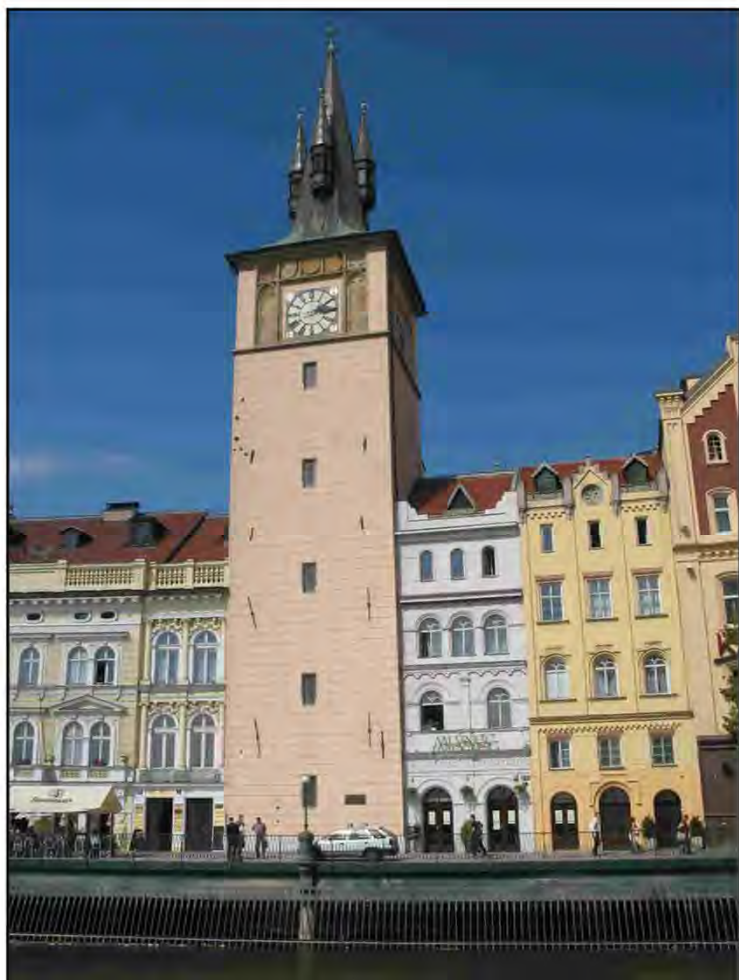
- **Snížené účastnické poplatky na událostech organizovaných ECerS:**
 - FIRE - Letní škola ECerS – 28. – 30. června 2022, Cáchy, Německo
 - Konference Ceramics in Europe – 10. – 14. července 2022, Krakow, Polsko
 - Konference Shaping 8 – 14. – 16. září 2022, Dübendorf/Curych, Švýcarsko
 - Fórum yCAM – 9. – 11. listopadu 2022, Barcelona, Španělsko
- **Možnost podávat projekty ve výzvách ECerS:**
 - JECS Trust Mobility Grants – financování evropských mobilit v rámci získávání nových zkušeností a využití laboratorních technik nedostupných v jejich vlastních laboratořích.
 - JECS Trust support for Conferences – financování pro studenty, jako podpora účasti na konferencích nebo organizace workshopů.
- **Speciální ceny předplatného publikací ECerS:**
 - Journal of ECerS (JECS)
 - Open Ceramics

Ohlednutí za "SUROVINAMI 2021"

Dne 20. 5. 2021 se na tradičním místě (Novotného lávka 5, Praha) konala v omezeném rozsahu tradiční konference. Úvodní slovo měl Dr. Michal Příbyl, předseda SiS, který uvedl nový "formát" kde byly kombinované přednášky prezenčně i "on-line".

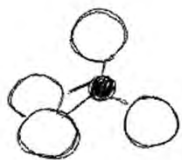
Přednášky zahájil prezenčně Karel Lang na téma **Budoucnost surovinových zdrojů pro průmysl výroby žárovzdorných materiálů v ČR**. Radek Černý seznámil přítomné s **Vlivem parametrů jílů na jejich chování a posuzování možností využití**. Po krátké přednášce zahájil blok "on-line" přednášek David Zemánek tématem **Mullitová ostřiva a jejich aplikace v žárovzdorných materiálech**. **Vlastnosti bauxitových ostřiv vyšší kvality a jejich použití v tvarových žáromateriálech** prezentoval Pavel Kovář, Karel Lang.

Odpolední blok zahájil prezenčně JUDr. Ladislav Šouša (Český báňský úřad v Praze) tématem **Příprava právních předpisů v působnosti Českého báňského úřadu v letech 2019 a 2020**. Přislíbená Jaromír Starý **Potenciální zdroje kritických surovin EU v ČR** se nekonala. František Ptíčen seznámil přítomné s **Doprovodnými surovinami získávané při úpravě lithných slíd**. Jiří Švec referoval o **Využití pokročilých přístrojových analytických metod pro charakterizaci koloidních roztoků pro výrobu žáromateriálů**. **Koloidní roztoky SiO_2 a jejich využití v žárovzdorných materiálech** prezentovala "on-line" Lucie Keršnerová. O **Produkci strusek při výrobě železa a oceli** přednášel "on-line" Prof. Jozef Vlček. Poslední přednáška byla na téma **3D tisk silikátových materiálů**, kterou přednesla prezenčně Hana Ovčačíková. Její další přednáška na téma **Pigmenty z odpadů** se vzhledem k časovému propadu již neuskutečnila.

Co říci na závěr? Suroviny jsou stále téma, které vzhledem k charakteru průmyslu v naší zemi jsou stále aktuální. Evidentně se zvyšuje zaměření k maximálnímu využití surovinových zdrojů, především aktuální jsou tzv. sekundární (dříve nepoužitelné), které jsou relativně levné. Prezenčních účastníků bylo 40, což lze v "covidovém" období považovat za úspěch. Jako dílčí problém se ukázala nedisciplinovanost některých "on-line" přednášejících. Protože se nejevilo slušné "na dálku přerušit" některé přednášející, musel být program zkrácen a je nutno se na to více připravit.

Konference i v tak obtížných podmínkách prokázala aktuálnost.

ČESTNÉ UZNÁNÍ

Rainerova chata

18.4.2012

Rainers
Hütte

Roku 1863 vyrůstla na Starolesniarskej poľane, dnes nazývanej Poľana Kamzík, prvá vysokohorská chata vo Vysokých Tatrách. Dal ju postaviť Ján Juraj Rainer, vtedajší najomca Starého Smokovca, mimoriadne podnikavý hotelier, ktorý viac ako tridsať rokov (1833 – 1867) úspešne viedol osadu k nebyvanej prosperite.

Hlavným dôvodom vybudovania tejto útulne sa stala rastúca popularita výstupov na Lomnický štít, považovaný vtedy na najvyšší vrchol Tatier. Významnejším hosťom poskytoval vodcovské služby sám Rainer, okrem neho na "Deda" najčastejšie vodili učiteľ zo Starej Lesnej Jakub Lux a Ján Hronec, hájnik z Mlynice.

Prvú organizáciu tatranských horských vodcov založil roku 1873 Mikuláš Szontagh, majiteľ a hlavný lekár sanatória v Novom Smokovci. Odvtedy Rainerovu chatu pravidelne navštevovali všetci legendárni horskí vodcovia toho obdobia. Ján Franz, ktorý okrem iného viedol zimný provýstup na Gerlachovský štít, Václav z vodcov, čo sa odvažil do Tatier v zime a vystúpil na Lomnický štít, a neskôr budovateľ Johann Breuer, ktorý ukončil svoju skvelú vodcovskú kariéru tragickou smrťou pri záchrannej akcii na Pysšom štíte...

Keď neskôršie na tej istej poľane postavili oveľa komfortnejšiu chatu Kamzík, význam jednoduchej útulne upadol. Služila ako nocľaháreň pre horských vodcov a nosičov, potom dokonca ako obyčajný sklad paliva. Až po 120 rokoch od jej vzniku Správa Tatranského národného parku objekt čiastočne opravila a umiestnila naň pamätnú tabuľu.

K plnohodnotnému oživeniu ju však priviedol a dôkladnú rekonštrukciu vykonal až roku 1997 dlhoročný vysokohorský nosič Peter Petras. Chladnú stavbu zmenil na malé múzeum histórie tatranských nosičov a zároveň nie každodenné posedenie v najstaršej tatranskej chate.

20 členný team

W 1863 roku na Poľanie Starolesnej, dziś nazywanej Poľana Kamzík (Kozica), wyrosło pierwsze schronisko wysokogórskie w Tatrach. Wybudowane było przez Jana Juraja Rainera, ówczesnego najemcę Stariego Smokowca, niezwykłego przedsiębiorczego hotelarza. Za więcej jak trzydzieści lat (1833-67) udało mu się rozwinąć prosperitę Stariego Smokowca i dzięki temu stać się schronieniem dla gości.

Głównym powodem wybudowania schroniska było rosnące popularitą wycieczek na Lomnicki, wtedy uważany za najwyższy wierzchołek Tatr. Dzielniemu gościom smokowieckich pensjonatów ofiarował usługi przewodnickie sam Rainer i też starszemu nauczycielowi Jakubowi Luxowi i młynicznemu Janowi Hronec.

Organizowaną służbę przewodnicką w Wysokich Tatrach zaczął prowadzić w 1873 roku Mikuláš Szontagh. Podczas swoich wycieczek turystycznych proste Schronisko Rainera odwiedził też legendy przewodnictwa górskiego: Johann Franz, który podejmował pierwsze wycieczki w zimą na Gerlach, Wysoką i Szatan; Johann Hunsdorfer, przedstawiony pierwszemu wycieczce na Szczyt Ostry; Jakub Horvay, pierwszy z przewodników, który odważył się na Lomnicę i Szczyt Łosowy w zimą; niezwykły dzielnik Johann Breuer, który skończył swoją karierę śmiercią tragiczną przy ratunkowej akcji na Szczycie Durnym...

Kiedy dwadzieścia lat później postawiono powyżej Schronisko Kozica, znaczenie starego schroniska upadło. Służyło potem jak magazyn dla tragarzów i przewodników górskich, później służyło jak zwykły skład paliwa. Aż po 120 latach Zarząd Tatrzńskiego Parku Narodowego schronisko częściowo zrehabilitował i umieścił na niego tablicę pamiątkową.

In 1863 wuchs auf der Starolesniarska Waldwiese, die heute Waldwiese Steinbock heißt, die erste Hütte in der Tatra auf. Ján Juraj Rainer, der damalige Pächter von Starý Smokovec, ließ sie bauen. Er war ein unternehmerischer Hotelier, der in mehr als dreißig Jahren (1833 – 1867) die Grundlagen der zukünftigen Prosperität von Starý Smokovec festlegte.

Der wichtigste Grund, warum sich man entschloss, diese Hütte zu bauen, war die zunehmende Popularität der Aufstiege auf Lomnický štít, den man für den höchsten Berg der Tatra hielt. Rainer selbst, sowie auch der Lehrer Jacob Lux und Heger aus Mlynica Ján Hronec, bieten den Gästen ihre Dienste an. Die Grundlagen des organisierten Bergführerdienstes in der Tatra stammen von Dr. Mikuláš Szontagh (1873). So haben die kleine und einfache Rainers Hütte solche Legenden der Geschichte der Tatra besucht, wie z.B. Johann Franz unterwegs nach Gerlach, Vysoká oder Satan, oder Johann Hunsdorfer, Jakub Horvay und der unglaublich starke Johann Breuer, der tragisch bei einer Rettungsaktion gestorben ist.

Als zwanzig Jahre später in ihrer Nähe die Kamzík Hütte gebaut wurde, fing die kleine und einfache Rainers Hütte zu verlieren. Sie diente als eine Übernachtungsstätte für Träger und Bergführer und auch als ein Brennstofflager. Erst nach 120 Jahren ließ man sie zum ersten Mal rekonstruieren.

Es war leider nur eine eher symbolische Rekonstruktion. Die wirkliche Renaissance der Hütte kam erst in 1997,

Redakční rada:

- Karel Lang (lang.k@seznam.cz)
- Hanka Ovčáčíková (hana.ovcackova@vsb.cz)
- Tomáš Šticha (tomas.sticha@gmail.com)